KETEBEX

1. BASKI
Ekim 2026

ISBN: 978-625-8904-77-2
Ketebe X: 07
Dizi: Müze-Kitap

Yayın Yönetmeni: Furkan Çalışkan
Editör: Ayşenur Dilek
Düzelti: Sevde Yılmaz
Mizanpaj: Hatice Kübra Yıldırım
Kapak Tasarım: Ömer Faruk Yıldız @buukcover

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.'ye aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Ketebe Yayınları
Sertifika No: 49619
Maltepe Mahallesi Fetih Caddesi No: 6 Dk: 2
Topkapı 34010 İstanbul
Tel: 212 612 29 30
e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt
Sertifika No: 75309
Matsis Matbaa A.Ş.
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51 Sefaköy / İSTANBUL
Tel: (0212) 624 21 11 - Faks: (0212) 624 21 17
www.matsisprint.com

uzakta kendinden

japonya

denizhan yakupoğlu

*** ichigo ichie** [i-çi-go i-çi-e] ***deyim***
: Hem ilk hem son karşılaşma.

KETEBE

Denizhan Yakupoğlu

Dünyasızlar ve *Sular Üstünde Gökler Altında* başta olmak üzere ödüllü romanlarıyla tanınan Kaan Murat Yanık'ın, edebiyat yolculuğunda yeni temalar, farklı biçimler ve başka anlatım olanakları denemek üzere kullandığı müstear adıdır.

I.

“Hoş geldiniz Deniz Bey.”
“Hoş bulduk.”
“Daha önce pek çok kez psikiyatr ziyaretleriniz olmuş.”
“Evet. Devlet hastanelerinde neredeyse on farklı psikiyatra göründüm.”
“Hımm. Dissosiyatif bozukluk tanınız varmış. Gerçeklik kırılması, zihinsel sürüklenme, çok katmanlı bilinç ve daha fazlası yazıyor dosyanızda.”
“Evet. Ancak son yaşadığım durum daha önce yaşadığım tüm psikozlardan farklıydı.”
Psikiyatr gözlüğünü takıp bacak bacak üstüne attı: “Peki. Anlatmaya başlayın lütfen. Zamanımız bol. Rahat olun.”
Sehpada duran kahvemi yudumlayarak anlatmaya başladım: “Odamdaydım. Topu topu yedi metrekare bir yer. Menteşesi bozuk pencereden içeri hücum eden rüzgâr saçlarımı dalgalandırırken, her akşam olduğu gibi masada duran dünya küresini inceliyordum. Elimdeki keçeli kalemle gitmediğim ülkelerin üzerine çarpı atıyordum.
Yıllar evvel ‘Dünya turu kaça patlar?’ diye düşünüp kabaca bir araştırma yapmıştım. Ekranda 250.000 doları görünce

bir şişe soğuk suyu içmiş, yatağıma uzanıp ellerimi ensemde birleştirerek uzun ve derin düşüncelere dalmıştım. Zira bırakın 250.000 doları, cep astarım yirmi doların bile ne olduğunu bilmiyordu. Mütevazı bir kitapçıda tezgâhtarlık yapan -iş yerinin sahibi, bu kitapçının müdürü hatta CEO'su olduğumu iddia ediyordu- benim gibi birinin bu meblağı toparlayabilmesi için yüz yıl boyunca yemeden içmeden çalışması gerekiyordu.

Çocukluğumdan beri kurduğum, dünyayı gezip keşfetme hayali parasız gerçekleştirilemez miydi? Bu soru haftalarca zihnimde yankılanıp durdu."

Psikiyatr, elindeki deftere hızla bir şeyler yazıp: "Devam edin lütfen." dedi.

"Ertesi gece rüyama bir dede girdi. Aksakallı değildi, hatta sakalı bile yoktu; çünkü köseydi. İlk başta onu tanıyamadım. Ama "Ben Seyyah Köse Veysel." deyince, onun aile sohbetlerinde dilden düşmeyen dedemin dedesi olduğunu anladım. Hakkın rahmetine kavuşmasının üzerinden bir asırdan uzun zaman geçmişti.

"Sen bana çekmişsin. Benim de bir zamanlar en büyük arzum dünyayı gezmekti. Ama sadece yaşadığım zamanın dünyasını değil, geçmişin de…" dedi.

"Peki, bunu yapabilmiş miydin dede?" diye sordum.

"Hakikatte hayır ama hayallerde evet." dedi.

"Kafam karıştı, bu nasıl mümkün oldu?" diye sordum.

Dedem geriye dönüp çölü işaret etti. Sarı kumların üzerinde kitaplar vardı. Ama birkaç kitap değil; binlerce kitabın üst üste yığıldığı bir kitap dağı…

"Gitmek istediğin ülkeleri ve zamanları okuyacaksın. Sonrası hayal gücünle ilgili. Ama işin püf noktası hastalığın…"

"Hastalığım mı? Dissosiyatif bozukluktan mı söz ediyorsun?"

"Canım her ne haltsa işte. Benim zamanımda buna kafadan çatlaklık derlerdi."

"Sende de mi vardı yani?" diye sordum.

II.

Başımda hafif bir ağrıyla uyandım. Gözlerimi açıp etrafıma bakınca buranın bir otel odası olduğunu anladım. Perdelerden sızan güneş ışıkları, dışarıda yankılanan ambulans sirenleri ve burnuma dolan oda parfümünün kokusu… Tuhaf bir şekilde "Buraya nasıl geldim?" sorusunu kendime sormadım. Her şey çok doğal görünüyordu. Bir rüyanın ya da hayalin içinde olduğuma dair en ufak bir ipucu yoktu. Bundan emindim, çünkü algı katmanlarım berraktı.

Elim, komodinin üstünde duran kumandaya gitti. Karşı duvarda yer alan televizyon açıldı. Gözlerimi kısarak baktığımda ekranda Japonca yazıların aktığını gördüm. Aynı anda yüzüme bir gülümseme yayıldı ve içimi tarifsiz bir mutluluk kapladı. "Japonya'dayım" dedim ve hemen ayağa fırlayarak berjere yayılmış olan kıyafetlerimi giydim.

Koridora çıktım. Otelin her köşesini ezbere biliyormuş gibiydim. Asansörle alt kata indim. Hatta resepsiyon masasındaki görevlileri selamladım. Caddeye çıktığımda ilk yaptığım şey, ellerimi pantolonumun ceplerine götürmek oldu. Sağ cebimden çıkan küçük bir deste Japon yenini görünce keyfim katlandı. O sırada müşteri indiren taksiye el salladım.

İmparatorluk Sarayı.

Şoför: "İyi günler." dedi İngilizce. "İyi günler." diyerek arka koltuğa oturdum. "Nereye gidelim?" diye sordu, şişe dibi gözlüklerini temizlerken. Elimi gayriihtiyari olarak kalbimin üstüne koyarak: "Bu şehrin en gizemli yerine gitmek istiyorum." dedim. "Öyleyse İmparatorluk Sarayı!" dedi kel kafalı şoför ve gözlüklerini takarak gaza bastı. "Neden orası?" diye sordum. "En büyük gizem zamandır. İmparatorluk Sarayı ise imparatorların değil, zamanın evidir." dedi ciddiyetle ve sol eliyle dışarıyı işaret ederek: "Japonya'dan bahsetmemi ister misin? İngilizcem çok iyidir. Tam üç yıl kursa gittim." "Tabii." dedim. "Güzel." dedi şoför ve yanındaki termostan kâğıt bardağa kahve doldurup bana uzattı.

Ben kahvenin enfes kokusunu içime çekerek ilk yudumumu alırken kel şoför anlatmaya koyuldu: "Japonya… Yani

Nippon-koku. Yüz ölçümü 377.975 km². Nüfusu yaklaşık 124 milyon. İmparatorun adı Naruhito. Ama doğrusunu söylemek gerekirse o, yalnızca kâğıt üzerinde imparator. Bu duruma üniter parlamenter anayasal monarşi diyoruz. Şu an başkent Tokyo'nun Harajuku bölgesinden geçiyoruz. Bu dar sokaklar akşamüstüne doğru gençlerle dolup taşar. Burada kurallar yoktur. Asilik vardır. Rengârenk vitrinler,

tuhaf tabelalar ve birbirine karışan müzikler… Etraf her zaman şeker ve tütün kokar. İşte Takeshita Caddesi. Bir film stüdyosu gibi değil mi? Şu gençlere bak… Giyimleri, kuşamları, saçları, makyajları, hareketleri bambaşka. Cesaret, farklılık, uyumsuzluk ve özgürlük kelimeleri dillerden düşmez. Her biri kendini başrol oyuncusu sanıyor. Hepsinin zihni karmakarışık. Kısacası Harajuku, Tokyo'nun bilinçaltı gibidir. Benim gibi ihtiyar ve geleneğe bağlı kişiler buradan pek haz etmez."

Omotesandō.

Şoförün anlattıklarını pürdikkat dinleyerek kahvemi yudumlarken bir yandan da Harajuku'yu izledim. Sahiden de burası hayalimdeki Tokyo'ya pek benzemiyordu. Az sonra şoför, dalıp gittiğimi fark edince öksürerek yeniden konuşmaya başladı: "Şimdi ise Omotesandō'ya giriyoruz. Ağaçların düzeni harika, değil mi?"

"Asker gibi disiplinli görünüyorlar." dedim.

"Dikkat et, cırtlak renkler yavaş yavaş soldu. Biraz önceki çılgınlığın yerini sükûnet almaya başladı. Burası ciddi bir yerdir. Şu binalara bak. Her biri dinginliğin taşları gibi…"

"İnsanların yürüyüşleri bile yavaş ve ölçülü." dedim.

"Doğru ama bu durum uzun sürmeyecek. Çünkü Shibuya'ya girmek üzereyiz. Yani Tokyo'nun kalbine. Bir şehrin kalbine girmek nasıl bir his?" diye sordu.

“Heyecan verici.” dedim.
Birkaç trafik ışığının ardından caddeler ve gökyüzü aynı anda genişledi sanki. Şoför, ağzına tarçınlı bir kurabiye atıp birini de bana uzatarak: “Burası Harajuku’nun çılgınlığı ile Omotesandō’nun ciddiyetinin çarpıştığı yerdir. Akla gelen ilk kelime kaostur. Ama bu kaosta bile düzen vardır. Ne acayip, değil mi?” dedi.
“Öyle. Ellerinde telefonlarıyla fotoğraf çeken şaşkın turistlerle, takım elbiselerinin ütüsünün bozulmasından korkan iş insanları yan yana yürüyor.” dedim.
“Tam olarak öyle. İşte Shibuya Center Gai’nin sokakları… Her yandan renkli tabelalar fışkırıyor. Yüksek binalar, kafeler, mağazalar, barlar…”
“Burada biraz durup bir kafede oturamaz mıyız?”
Şoför bir kahkaha patlattı. “Burada durulmaz. Sürekli hareket hâlinde olmalısın. Adı üstünde, şehrin kalbi! Yoksa kaybolursun.”

Shibuya Center Gai.

Shibuya’yı idrak edebilmek için hem gözlerimi hem de kulaklarımı sonuna kadar açtım ve buranın eski hâllerini düşündüm. “Elli yıl öncesinde nasıldı acaba?” sorusu çıkıverdi ağzımdan.
“Hah o zamanlar sekiz yaşındaydım. Burası her zaman Japonya’nın geleceğe bakan noktasıydı. Ama o yıllarda buranın bir ruhu vardı. Daha Japon’du her şey. Zarif butikleri

ve şirin tatlıcı dükkânlarını iyi hatırlıyorum. Teyzem o butiklerden birinde çalışırdı. En sevdiği şey, şimdi sokak arası turist barlarına dönüşen dükkânlardan o zamanlarda plak ve poster almaktı. Ah o günleri ne çok özlüyorum…"
"Keşke zamanı geri alabilmek mümkün olsaydı." dedim.
"Fukusui bon ni kaerazu…" dedi, şoför.
"Yani?" diye sordum.
"Dökülmüş su, tasına geri dönmez."
1970'li yıllarda şoförün çocuk hâlinin teyzesinin elinden tutarak buralarda dolaştığı anları hayal ederken tatlı bir uykuya daldım. Korna sesiyle uyanıp gözlerimi ovuştururken şoför dikiz aynasından bakarak gülümsedi: "Öğle vakti yapılan şekerleme gibisi yok değil mi?" diye sordu.
"Evet." deyip gülümserken camdan dışarıya baktım. Seçkin mağazaların vitrinlerinden yayılan altın rengindeki ışıklar gözlerimi kamaştırdı.
Şoför omuzlarını dikleştirirken: "Burası Ginza. Tokyo'nun omurgası." deyip parmaklarını şaklattı. "Burada zaman, biraz evvel geçtiğimiz yerlere kıyasla daha yavaş akar. Baştan sona görkemlidir. Avrupa başkentlerinde bile tek tük bulunan lüks mağazalar buradadır. Markaların adları vardır ancak sessizdirler. Şu kadına bak." diyerek lacivert çerçeveli şık mağazadan elinde paketlerle çıkan bir kadını gösterdi. Kadın, paketleri son model uzun arabasının başında bekleyen şoförüne teslim etti ve güneş gözlüklerini takarak arka koltuğa yerleşti. "Benim bir ayda kazandığım parayı bu hanımefendiler Ginza'da bir saat içinde harcarlar. Ama gösteriş meraklısı tiplerin, sonradan zengin olmuşların yeri değildir Ginza. Yalnızca soylu ve asil insanların gölgeleri dolaşır kaldırımlarında." dedi.
"İmparatorluk Sarayı'na ne kadar kaldı?" diye sordum.
"Çok az." dedi. O sırada orta yaşlı bir adamın iki otobüs arasında kararsızca koşturup en sonunda hiçbirine binemeyerek yayan kaldığına şahit olduk.
Şoför direksiyona vurup: "Ni usagi wo ou mono wa ichi usagi wo mo ezu!" dedi.

“O ne demek?” diye sordum.
“Ninemin çok kullandığı bir atasözü: İki tavşanı kovalayan hiçbirini yakalayamaz.”
Geniş caddeden usulca süzülerek bir kavşaktan geçtik. Önce mağazalar akabinde ise ışıklar seyreldi. Ağaçlar, boşluklar ardından yine ağaçlar ve güzel bir koku… Şoför, esrarengiz bir sesle: “İşte İmparatorluk Sarayı, Tokyo’nun en gizemli yeri.” dedi.
“Borcum ne kadar?” diye sordum.
Şoför: “Beş bin yen.” dedi.
Parayı uzatırken: “Her şey için teşekkür ederim. Bir taksi şoföründen çok daha fazlasısınız.” dedim.
Adam gülümseyip: “Beni onurlandırdın.” dedi ve fısıldayarak ekledi: “Bahçede gezinirken dikkatli ol.”
“Neden?” diye soracaktım ki, o gaza basarak hızla uzaklaştı.
Elimi istemsizce ceketimin iç cebine götürdüm. Pasaportum oradaydı. Sayfalarını çevirince Tokyo’ya dün akşam giriş yapmış olduğumu gösteren damgayla karşılaştım. “Nasıl olur?” diye sordum, kendime. “Bir hayalin mi yoksa rüyanın mı içindeyim?” diye mırıldandım. Tepeden tırnağa soru işaretlerine batmış vaziyette yürümeye başladım. Bir müddet Nijūbashi Köprüsü’nde durup etrafımı kuşatan derin manzarayı izledim. Her şey birbiriyle uyumlu ve sadeydi. Yeşil hendekler, hafif rüzgârın etkisiyle taş duvarlara çarpan su ve yosun izlerine konan serçeler… Güneş alçalmaya başlamıştı. Hendeğin ötesinde, alt kısmı büyük, üst tarafı küçük taşlarla yapılmış surlara bakarken bir an içimde garip bir sıcaklık hissettim.

Nijūbashi Köprüsü.

Neydi bunun sebebi? Sanki bakımlı çamlar, geniş yapraklı kafur ve mevsimine göre renk değiştiren mabet ağaçlarının arasında bir sima görmüştüm. Evet, bir kadın yüzü; belli belirsiz. Gözlerimi kapatıp açarak biraz sağa döndüğümde, aynı yüzü bu kez iç tarafta, Seimon Ishibashi Köprüsü'nün üstünde gördüm. Siyah dümdüz saçlar, bembeyaz bir yüz, çekik gözler, küçük bir burun ve minnacık dudaklar… Bu güzel çehreye sahip kadının ince ve uzun bedeninde mavi renkli bir kimono vardı.

İçimden: "Turistlere etrafı daha cazip göstermek ve sarayın bahçesinin tarihî gerçekliğini artırmak için yapılan etkinliklerin bir parçası sanırım." diye geçirdim. Kyoto gibi şehirlerde birçok kadının böyle geyşa ve prenses kostümleri giyerek dolaştığını biliyordum. Ama bu durum farklı gibiydi. Nasıl olur da bu kadın, biraz evvel ağaç dallarının arasında görünüp sonrasında ise saniyeler içinde köprüde kanlı canlı olarak belirmişti?

Fushimi-Yagura Gözetleme Kulesi.

"Fushimi-Yagura" adlı gözetleme kulesinin ilginç çatısını dikkatle izleyerek ilerledim. Arada geriye dönüp köprüdeki kadına bakmaktan kendimi alamıyordum. O ise bir heykel misali, köprünün bir uzantısıymışçasına kıpırtısız duruyordu. İşin daha ilginç yanı, köprüden geçen ve etrafta dolaşan